

Sistema d'Alba

Galeria 3a: nova travessa al sistema "via àtic de Leonor"

Manel Llenas
Espeleoclub Sabadell

Foto 1. E30 que porta a la Galeria 3a

Exploració

Després de l'èxit aconseguit a finals del 2012 pels companys del GERS AE Muntanya, amb la superació del sífó Mireia mitjançant el qual es va unir la pèrdua del riu avall amb la sala Leonor i aconseguir d'aquesta manera la tercera travessa al sistema d'Alba, poc ens podíem pensar els exploradors de l'Espeleoclub Sabadell que els treballs que estàvem iniciant a la cavitat, també durant aquelles dates, ens portarien a la conquesta de la quarta travessa que conflueix a la sala Leonor.

Aquesta nova fita al sistema d'Alba va començar el setembre de 2012 amb una escalada de 30 metres (Foto 1), des de la galeria de les pisolites (Foto 2) de la Via Llopis descoberta el 2006. L'objectiu inicial d'aquesta escalada era de trobar la tant desitjada arribada dels avencs d'Alba i malgrat el corrent d'aire es dirigia cap a nosaltres, com era de preveure si venia d'una

entrada superior, l'escalada no ens va conduir cap a pous ascendents com esperàvem sinó cap a un nivell fòssil de galeries. L'escalada ens va obrir les portes d'una banda a l'entrada d'una galeria que se n'anava en direcció NE i d'altra banda a una diàclasi esfondrada d'uns 70° d'inclinació totalment

rectilínia que marxava en direcció contrària. Decidírem atacar primer la galeria NE, fins a la qual vam haver d'instal·lar un passamà de 10 metres (Foto 3), per salvar una lleixa molt inclinada amb fang. Un cop dins la galeria, el terra es feia completament horitzontal amb gours farcits de grans i afilats cristalls blancs. A aquesta galeria d'1.5 metres d'alçada i de secció totalment semicircular vam

Foto 2. Galeria de les Pisolites

Foto 3. Passamà capçalera E30

topar amb un pas baix (Foto 4), que ens va obligar a mullar-nos la panxa per poder continuar l'exploració. Darrera el pas baix, el sostre de la galeria es tornava aixecar canviant la morfologia semicircular per una morfologia meandriforme amb un lleuger desnivell negatiu fins arribar a un gir de 90° cap a la dreta. En aquest punt la galeria es feia de sobte molt més gran i el pendent augmentava fins als -45°. La pronunciada inclinació, afegit a la presència de fang, obligava a instal·lar corda per seguir explorant, motiu pel qual vam haver d'aplaçar l'exploració per un altre dia.

A principis d'octubre es topografia l'escalada així com la galeria amb gours cristallitzats que bategem amb el nom de Galeria 3a en memòria a **Teresa Farriol** que ens havia deixat el cap de setmana anterior a causa de les condicions meteorològiques extremes que van sorprendre als participants de la cursa de muntanya "Cavalls del vent". La Teresa era la mare d'en Bernat Sust, espeleòleg de 16 anys de l'equip de TPV del nostre club, que va participar a l'escalada i exploració d'aquesta galeria i que avui també havia d'haver estat aquí. Un cop topografiada la galeria fins al gir de 90° ens disposem a equipar i davallar la nova galeria de 4 metres de diàmetre i d'una inclinació mitjana de 40° (Foto 5). Gastem tota la corda que portem per progressar per aquesta galeria i quedem aturats davant un pou d'uns 10 metres amb continuació evident. Tornem fins a

Foto 4. Pas baix a la galeria 3a

la base de l'escalada per menjar i aprofitem per entrar els punts a la PDA. Quedem sorpresos en adonar-nos que ens trobem a la vertical de Sala Leonor però uns 60 metres topogràficament per sobre del sostre d'aquesta. Aprofitem la tornada per treure cordes velles i deixalles de tot tipus abandonades a la cavitat per espeleòlegs sense escrúpols. La setmana següent es torna a entrar per la cova d'Alba per continuar amb l'exploració de la Galeria 3a. Un cop davallat el pou de 10 metres, una rampa inclinada ens porta fins a un preciós pou de 30 metres de caiguda i d'uns sis metres de diàmetre (Foto 6). Un cop trepitjada la base del pou, entre els blocs del terra ens adonem que sota d'aquests segueix un altre pou d'uns 20 metres més i sentim a la llunyania el soroll de la

casca de la **Sala Leonor**. Deixem l'exploració en aquest punt donat que tot sembla indicar que s'haurà de moure algun dels blocs per poder accedir a la capçalera d'aquest nou pou. De tornada remuntem la via Llopis fins la base del P39 on grimpem pel caos de blocs situat a l'Oest de la base del pou. En aquest punt localitzem la fractura obliqua, totalment rectilínia i esfondrada fins al curs actiu de la **via Llopis**, que suposadament porta fins al punt més alt de l'escalada de 30 metres on comença la **Galeria 3a**. Després d'esperar amb impaciència el pas de l'hivern i l'època de desgel, a finals de juliol de 2013 reprenem les exploracions a la via 3a. S'instal·la un passamà a la base de blocs del P30, per si de cas s'enfoncessin en tractar-se d'un tap de blocs

Foto 6. Capçalera P30

entrebanca en un estrenyiment del pou. El passamà ens permet revisar amb tranquil·litat aquesta base falsa de blocs encastats i en un extrem es localitza un pas entre els blocs que permet accedir a la continuació del

pou sense la necessitat de moure'n cap. Així doncs havíem carretejat tot el material de desobstrucció dins les saques per res. Les nostres cares però estaven plenes de satisfacció pel pas trobat i pel fet d'adonar-nos

que la connexió era més a prop que mai en escoltar-se amb molta força la cascada de **sala Leonor**. La continuació del pou tenia uns 20 metres més de caiguda però no la vàrem poder davallar per manca de corda.

El 7 de setembre tornem a fer una entrada per la **cova d'Alba**, on s'observa un cabal normal d'aigua malgrat haver plogut tota la nit. Al "bar" esmorzem per agafar forces i hidratar-nos i llavors continuem el camí fins a la via 3a. Un cop a la base de blocs del P30, el passamà instal·lat el juliol ens permet progressar amb tranquil·litat al llarg de tota la base de blocs encastats a mig pou. A continuació davallem, a través d'un pas entre blocs, la segona part del pou d'uns 20 metres més. Des de la base d'aquesta nova vertical el terrabastall de la cascada de sala Leonor és ensordidor. Un cop més entre blocs es localitza un nou pas estret que ens permet davallar un altre pou d'uns 8 metres més fins a una lleixa en la que trobem una corda instal·lada. Es tracta del passamà del final de l'escalada realitzada l'any passat. D'aquesta manera s'aconsegueix la unió de la galeria 3a amb l'Àtic de la sala Leonor i, per tant, una variant de la travessa nova explorada el 2006,

directa a **Sala Leonor** sense passar per sala Llopis (Fig. 1 i 2). El més atractiu d'aquesta nova travessa és la impressionant vertical des de **l'Àtic de Leonor** que es davalla pel costat de la cascada de 70 metres de caiguda i que en aquesta ocasió vam gaudir de fer en plena crescuda. Contents per la connexió celebrem, especialment amb en Bernat, l'èxit aconseguit i tornem cap a l'exterior

amb una impressionant crescuda a tota la cavitat. Apareixien aportacions d'indrets on mai havíem vist baixar aigua al llarg de tants anys d'exploració. Per sort, al sortir a l'exterior havia deixat de ploure a bots i barrals com havia estat fent durant tot el dia tal i com ens van explicar els companys que ens esperaven a

l'exterior.

Tant de bo que les duríssimes exploracions en aquest massís, al qual fa justícia el nom de "**Montes Malditos**", ens permetin algun dia la connexió dels gèlids avencs d'Alba amb tot el sistema.

Manel Llenas.

